

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Iulie 1931

No. 14

Iubirea celor aleși

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Iulie 1931

No. 14

Iubirea celor aleși

„Ah, Iehova! în adevăr servul tău sunt; servul tău, fiul roabei tale; tu ai deslegat legăturile mele.“ — Psalm 116:16.

I EHOVA are un serv ales, în care se desfătează, și pe care l'a binecuvântat cu spiritul lui. Acest serv ales vestește judecata popoarelor. De origine servul acesta ales este Domnul Isus Christos, dar după ce adună pe cei aleși, și pe aceștia îi face o parte a servului ales. După cum arată Scriptura, aceasta va avea loc atunci când Domnul vine la templul său. (II Tesalon. 2 : 1) Înainte de aceasta, cei ce au primit chemarea pentru împărăție și s'au hotărât, că legământul de sacrificiu, și cel pentru împărăție îl vor împlini în toate amănuntele lor, erau servii lui Dumnezeu. Pe aceștia însă nu-i putem numi „servi ales“ până când nu sunt aleși. Intemeierea Sionului trebuie să însemne, că mai întâi vor fi înviați sfinții credincioși, cari cu ocazia morții lor au fost aleși și recunoscuți. (I Timotei 4 : 7, 8; Psalm 102 : 16) După aceasta vor fi adunați sub mantia fericirii (dreptății) și primiți în templu și făcuți o parte a „servului“, în timp ce curge judecata asupra casei lui Dumnezeu și și alții sunt priviți ca încercați. Despre aceștia din urmă spune Isus: „Deci cine este sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugăria sa spre a le da hrană la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel!“ — Matei 24 : 45, 46.

Această declarație a lui Isus se referă la timpul după încercarea și aprobarea credincioșilor. Aceștia la venirea Domnului au fost servii lui, și au grijit cu credincioșie de interesele împărăției; însă după ce au fost strânși în templu, au devenit membre ale servului ales. Însă între servii Domnului se mai găsea și o altă clasă, care a fost necredincioasă și astfel nu s'a împărtășit de aprobarea Domnului, când Domnul a apărut în templul său. Pe aceștia îi amintește sub numele comun de „servi rău“. Toți servii Domnului au primit chemarea pentru împărăție, dar numai cei aleși și încerați au fost făcuți unși ca o parte ai servului.

În psalmul 116 acest serv ales vorbește și spune: „Iehova, în adevăr servul tău sunt.“ Dacă cercetătorul Scripturii poate să urmărească explicarea aceasta, aceasta îl va face capabil să înțeleagă și să aprecieze mai profund declarația aceasta a psalmistului. Cercetătorii Bibliei acum cunosc

bine cuvintele psalmului acestuia, dar înainte de întemeierea Sionului nu l'au putut înțelege în întregime. Acuma unșii Domnului cari formează „rămășița“, văd mai lămurit, că psalmii nu se referă la persoane singuratiche, ci îndeosebi la „serv“ ca adunare. Psalmul 116 este unul dintre psalmii, cari cu deosebire se referesc la „serv“.

În însemnarea Scripturii nu arată nimica, că psalmul acesta s'ar mai referi și la vre-o altă persoană afară de Isus și anume când era în grădina Ghetsemane. Experiențele de atunci ale lui Isus le-a zugrăvit psalmistul în mod profetic cu vre-o mie de ani mai înainte. Un învățacel al său a devenit vanzător. Pe trei dintre învățăceii rămași i-a însărcinat cu îndatoriri speciale și aceștia încă nu s'au trimis. Psalmistul arată după aceea pe Isus, care spune: „In neliniștea mea zic: Oricum om este mincinos!“ Despre Isus citim însemnarea, că i-a fost frică și a plâns. „Care în viața lui din corp cu rugăciuni și cereri a venit înaintea lui Dumnezeu, care poate să'l scape de moarte, s'a rugat cu strigăte și lacrimi în ochi și a fost ascultat pentru neprihănirea sa.“ Rugăciunile lui au fost ascultate și îngeri au fost trimiși, ca să'l servească. Atunci fără îndoială i-au venit în minte cuvintele profetului lui Dumnezeu, din cari a putut vedea, că este pe cale bună, și că mai trebuie să îndeplinească încă un alt lucru; a declarat, că și lucrul acela vrea să'l execute, chemând numele lui Dumnezeu în ajutor. Această asigurare a mângăiat inima lui Isus și cu curaj și încredere a început la lucru, cu toată că numai câteva ceasuri îi stăteau la dispoziție în acest scop.

Azi credincioșii Domnului recunosc la lumina adevărului prezent, că aproape toate profetiile, cari s'au împlinit cu Isus când era în corp pe pământ, mai târziu din nou se împlinesc cu aceia, cari au fost puși de membrele „servului lui Dumnezeu“. După cum se vede, Dumnezeu vede de bine, ca să arete mai multe lucruri în legătură cu lucrul la care a angajat pe unșii lui și aceasta o face fără îndoială spre încurajarea și mângăierea poporului său. Multe lucruri, cari se pare că se referă numai la Isus, acum se dovedește de profetie și cuprinde în sine și pe „servul“ ales. Acest psalm afară de persoana lui Isus cu care s'a împli-

nit, nu se poate aplica la vre-o altă persoană. Acuma adunarea lui Dumnezeu strânsă laolaltă poate să aprecieze profetia cu mult mai bine decât mai înainte, și vede și aceea, că se referă la o corporațiune ca unitate. Domnul a făcut aceasta pentru ei, deoarece îi iubește.

° Psalmistul începe psalmul cu următoarele cuvinte: „Iubesc pe Iehova, căci a auzit vocea mea, plângerea mea, căci a plecat urechea sa către mine, în toate zilele mele îl voi chema.“ (versetul 1, 2) Aici servul își exprimă iubirea față de Dumnezeu. Fiecare membru al clasei servului trebuie să iubească pe Iehova, pentru că de altcum nu poate să facă parte din această clasă. Servul își exprimă aici iubirea deoarece Dumnezeu ascultă rugăciunea sa și l'a mântuit. Este adevărat, că fiecare membru al „servului“ în timp ce este în corp în probe grele, se roagă lui Dumnezeu de iertare, ajutor și putere și le și primește. Cu toate acestea în psalmul acesta care mai întâi de toate se referă la Isus și mai târziu la „serv“ ca o totalitate, este exprimată iubirea „servului“ întreg, și nu a singuraticelor persoane. Rugăciunea și cererea lui a ajuns la tronul de har, și răspunsul îndurat primit la rugăciunea sa înseamnă, că pe baza cerinței lui Dumnezeu, „servul“ trebuie să se prezinte înaintea lui Dumnezeu cu treburile și lipsurile lui. Din cuvintele „servului“ reesă, că iubirea și-o exprimă după ce rugăciunea i-a fost ascultată. Cu recunoștință în inima sa zice: „Iubesc pe Domnul!“ După aceea a arătat astfel trebuința de a se ruga: „Mă înfășuraseră legăturile morții și răpucaseră sudorile mormântului; eram pradă necazului și durerii.“ — versetul 3.

7 Să ne cugetăm puțin la aceea, că ce experiență a poporului lui Dumnezeu corespunde cu încercarea lui Isus din grădina Ghetsemane. Până în prezent numai odată a fost o experiență asemănătoare, și anume în 1918. „Fiara“ care a apărut din „adânc“ a purtat război împotriva martorilor lui Dumnezeu, i-a învins și i-a omorât, și corpurile lor moarte zăceau împrăștiate pe străzile organizației lui Satan. Așa dar acești martori au fost siliți să-și părăsească lucrul, și atunci așa s'a părut că lucrul lor s'a și sfârșit pentru totdeauna. Prin amuțirea lor mortală aparentă s'a dovedit pe față nedreptatea, înșelăciunea, mârșăvenia și sălbătăcia organizației lui Satan față de poporul lui Dumnezeu. Așa s'a văzut atunci că vestirea cuvântului lui Dumnezeu din partea „servului“ s'a sfârșit la 20 Iunie 1918. Aceasta a însemnat pentru aceia, cari într'adevăr au iubit pe Dumnezeu un Ghetsemane adevărat, și au fost cuprinși de tristeță și jale. Acesta a fost timpul rugăciunii și cererii, și aceasta a adus-o înaintea lui Dumnezeu întreaga adunare.

8 „Dar am chemat numele Domnului și am zis: „Doamne mântuește-mi sufletul.“ (versetul 4) Toți cari au fost credincioși față de Dumnezeu tot astfel s'au rugat. Aceasta a fost rugăciunea eliberării. Isus când era în Ghetsemane a știut, că el este

servul ales al lui Dumnezeu, și că a fost trimis numai ca să ducă la îndeplinire un anumit lucru. Așa se vede, că frica lui a fost aceea, ca nu cumva să moară înainte de isprăvirea lucrului pe care i-l'a încredințat Părintele. Nu se prea poate susține, că ar fi avut frică de moarte; doară de mai multe ori a declarat, că trebuie să moară. A fost foarte apăsător de dușman. A cerut dela Părintele său să-l elibereze, și pentru frica lui de Dumnezeu a fost ascultat și asigurat, că este plăcut înaintea lui Dumnezeu și lucrul îl va sfârși după voința Părintelui său. Cugetul că ar fi greșit sau neglijat o parte a lucrului încredințat, putea să-l umple de frică. A știut că timpul lui este scurt. Dumnezeu i-a comunicat fără îndoială printr'un înger, că în scurt timp își va termina lucrul spre mărirea lui Dumnezeu; la care apoi Isus a înaintat curajos, lucrând după porunca Părintelui.

9 Isus așa s'a rugat în Ghetsemane: „Tată dacă este cu putință depărtează dela mine păharul aceasta totuș nu cum voeșc eu, ci cum voești tu.“ (Matei 26 : 39) Pentruce a cerut Isus ca să se depărteze acest păhar dela el? Este cu neputință că Isus s'ar fi temut de moarte; deoarece a știut că trebuie să moară din pricina împlinirii legământului său. Nici nu avea să se teamă de rușinea ce putea să cadă asupra numelui său; deoarece a știut că trebuie să se umilească până la pulbere. Ce a cauzat atunci frica? Răspunsul la aceasta întrebare este lămurit. Satan a provocat pe Dumnezeu ca să creeze pe pământ un om, care în toate împrejurările să-și poată păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a primit provocarea aceasta și pentru a dovedi că Dumnezeu are dreptate, a trimis pe Isus. Isus a știut că s'a purtat cu credincioșie, și că nimic nu l'a îndepărtat, și că din toate puterile a luptat de partea lui Dumnezeu în această întrebare de discuție. El numai de aceea s'a temut, că dacă va muri pe cruce ca un păcătos, cum el putea presupune aceasta, atunci creaturile vor privi acest fapt ca și adevărarea minciunii lui Satan, că Satan are dreptate și astfel numele lui Iehova va fi defăimat. Nimic nu i-ar fi putut cauza lui Isus o durere mai mare decât aceea, ca să figureze spre rușinea numelui Părintelui său; aceasta l'a durut în mare măsură. Dumnezeu a trimis fără îndoială un înger la Isus, ca să-i comunice, că ocară ce va cădea asupra numelui lui Dumnezeu, nu va fi rușinea lui, dimpotrivă Dumnezeu îl va învia din morți, și toată afacerea se va sfârși spre mărirea și justificarea numelui și cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta l'a liniștit pe Isus, și liniștit a mers înainte pe calea croită, și a sfârșit lucrul și a făcut mărturia cea mare înaintea lui Pilat, iar după aceasta a murit pe cruce.

10 În cursul experiențelor amare din 1918, urmașii credincioși ai Domnului Isus au ajuns și ei în asemenea situație. Foarte cu greu au putut înainta și au făcut eforturi din răspuțeri pe terenul mărturiei despre Dumnezeu și împărăția sa,

când deodată puterile lui Satan au împiedecat lucrul. Adunarea lui Dumnezeu timp de mai multe luni a fost încetușată. De fapt numai puțini au fost închisi în temniță, dar totuși toți au fost împiedecați. Împreună s'au rugat lui Dumnezeu ca să le dea libertate, astfel de libertate ca din nou să poată pune mărturie spre mărirea și cinstea lui Dumnezeu. Dumnezeu a ascultat rugăciunea de pe buzele celor credincioși, și la timpul său hotărît a zdrobit legăturile cari i-au cuprins și pe aceia cari îl iubeau i-a trimis afară, ca să-i fie martori. Astăzi unșii pot să vadă clar, cât de bine se potrivește declarația psalmistului la întâmplarea, peste care au trecut aceia, cari împreună și-au păstrat neprihănirea și sinceritatea, și au dorit ca și după aceea să servească pe Dumnezeu și să-i preamărească numele.

¹¹ Când adunarea lui Dumnezeu, vede îndurarea mare a lui Dumnezeu, că a ascultat rugăciunile credincioșilor și le-a arătat poarta ocaziei de serviciu, trebuie să-și exprime mulțumirea. Pentru aceasta spune psalmistul: „Domnul este milostiv și drept și Dumnezeu nostru este plin de îndurare. Domnul păzește pe cei fără răutate; eram nenorocit de tot, dar El m'a mântuit.” (versetul 5, 6) Aceasta înseamnă recunoașterea îndurării și bunătății lui Dumnezeu față de cei ce-l iubesc. Nu se poate crede, că Isus ar fi neglijat executarea lucrului incredințat lui, și că pentru aceasta a trebuit să se arate îndurător Dumnezeu față de El. Isus a îndeplinit toate. Inșă membrele corpului său nu pot să lucreze desăvârșit. Isus într'adevăr putea să vorbească despre îndurarea și dreptatea lui Dumnezeu dar îndurarea Domnului amintită aici se referă mai cu seamă la membrele „servului” și anume după 1918. Cei ce de atunci înapoi formează clasa servului pe pământ, trebuie să-și vadă greșelile și imperfecțiunile, trebuie să se roage după îndurare, și aceasta s'a și întâmpat. Această îndurare Iehova a arătat-o față de clasa servului, și a eliberat rămășița.

¹² Nici aceea nu se poate spune, că declarația „Domnul păzește pe cei fără răutate”, s'ar referi la persoana lui Isus. Cuvântul „fără răutate” din acest verset înseamnă „slabi”. Aceasta se referă potrivit la membrele clasei „servului”, după ce aceștia au trecut peste probele înfocate din 1918, aceasta deci numai la ei se referă. Nu este lucru neobișnuit că Isus așa vorbește despre membrele nedesăvârșite ale corpului său, ca și cum ar vorbi de persoana lui; aceasta o face pentru aceea, deoarece se simte responsabil pentru dânșii. Aceasta se poate vedea bine din psalmul 69, versetul 6: „Dumnezeule! Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-ți sunt ascunse.” Aici capul și Domnul clasei servului ales vorbește despre imperfecțiunea ființelor pământești, cari formează o parte a „servului.” Așa dar „cei fără răutate” (simpli) sunt numai membrele de corp ale „servului”. Dar expresiunea „eram nenorocit de tot, dar El m'a

mântuit” cuprinde în sine pe Isus și pe întreg corpul, pe clasa servului.

¹³ În 1919 adunarea lui Dumnezeu a început să vadă, că eliberarea a sosit. În 1922 adunarea s'a trezit la o apreciere mai mare a eliberării și a înțeles că încă mult lucru are de făcut spre mărirea numelui cel mare al lui Iehova. „Servul” cu mulțumire și bucurie și-a ridicat capul și așa a vorbit: „Întoarce-te suflete al meu la repaosul tău, căci Iehova ți-a făcut bine. Căci tu ai scăpat sufletul meu de moarte, ochiul meu de lacrimi și piciorul meu de cădere.” (versetul 7 și 8) Iehova s'a purtat bine cu „servul” său, și pela sfârșitul anului 1919 credincioșii au început să se repauzeze în Domnul, și au început să aibă încredere deplină în El și să se bucure în El. Domnul după aceasta a început să le descopere înțelegerea mai clară a Scripturii. Au văzut răpirea lui Ilie, și măsura îndoită a spiritului lui s'a lăsat asupra lor, anume asupra clasei Eliseu, și pentru aceasta cu încredere s'a repauzat în Domnul. Credincioșii au fost umpluți de spiritul și înțelegerea însuflețitoare a Scripturilor, și le-a arătat că încă mult lucru trebuie să mai facă. Atunci într'adevăr au fost șterse lacrimile de pe ochii servului, și picioarele lui au fost întărite, ca să poată înainta în lucrul ce-i sta înainte. Acesta a fost un timpul de nou curaj și încredere în Dumnezeu. Atunci credincioșii au început să dovedească adevărată iubire față de Dumnezeu, întrucât s'au prezentat de bună voie la chemarea de înarmare, ca să înainteze în luptă în interesul Regelui și al împărăției sale.

¹⁴ În starea aceasta curajoasă spune servul: „Voi umbla înaintea lui Iehova, în pământul celor vii.” (versetul 9) Această declarație exprimă puterea înnoită. „Servul” nu mai voește să steie neactiv, ci caută să meargă înainte. Dela acest timp înapoi, aceștia se numără între „tinerii” luptători. Atunci orice frică dispăre. Vederea nu a mai fost conturbată de nimica, deoarece templul din cer s'a deschis, și lumina a luminat tot mai clar în ochii servului. După aceasta a început să se poarte umilit înaintea lui Dumnezeu; aceasta înseamnă că cu bucurie a căutat să urmeze poruncile Domnului, și la aceasta a fost îndemnat de iubire și neegoism. Cuvintele „în pământul celor vii” nu poate să însemne aceea cum a fost explicat adeseori, că vor ocupa lor în cer împreună cu Isus la dreapta lui Dumnezeu. Această declarație se referă la ființele vii de pe pământ în cursul existenței lor pământești, pe când sunt membrele servului. Aceasta este întărită îndeajuns de următoarele citate:

¹⁵ O, dacă n'aș fi incredințat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii! — Psalm 27 : 13.

¹⁶ „Omul nu-i cunoaște prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii” — Iov 28 : 13.

¹⁷ „De aceea și Dumnezeu te va doborî pe vecie, te va apuca și te va ridica din cortul tău, și te va desrădăcina din pământul celor vii.” Psalm 52 : 5.

18 „Doamne către tine strig și zic: „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii.“ — Psalm 142 : 5.

19 „Zicam: Nu voi mai vedea pe Domnul, pe Domnul în pământul celor vii.“ — Isaia 38 : 11.

20 „El (Isus) fusese șters de pe pământul celor vii.“ — Isaia 53 : 8.

21 „Dar eu eram ca un miel blând pe care îl duci la măcelărie și nu știam planurile rele, pe cari le urzeau ei împotriva mea, zicând: Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stărpim din pământul celor vii, ca să nu i se mai pomenească numele.“ — Ieremia 11 : 19.

22 În cazul lui Isus „pământul celor vii“ se referă la ocazia, când numai vr'o câteva ceasuri a mai avut pe pământ, și El a și înțeles aceasta fără îndoială. În cazul lui Isus însă, această declarație, s'a împlinit numai în mic. Așa se vede, că prin această declarație s'a ilustrat aceea, că la prezența a doua a Domnului Isus Christos, aceasta se va împlini în mare măsură cu aceia, cari atunci vor forma o parte a servului ales. În consecință potrivit se poate spune, că această expresiune după aceea se referă la adunare, după ce a început întemeierea Sionului. Dumnezeu a văzut de bine ca să încredințeze pe servul său cu executarea unui lucru important pe pământ, acuma în zilele din urmă. Acum „servul“ se ocupă cu vestirea lucrului de mărturie, ce trebuie făcut din ordinul lui Dumnezeu înaintea Armagedonului. Cu privire la acest fapt, declarația psalmistului este clară, și arată că „servul“ stă înaintea lui Dumnezeu, se aduce pe sine ca o jertfă vie, și cu bucurie execută lucrul ce i-a fost încredințat.

23 „Crezut-am de aceea am vorbit; apăsât foarte eram; zis-am în uimirea mea, toți oamenii mint.“ (versetul 10, 11) Apostolul citează versetul 10 și mai adaugă: „Însă fiindcă avem același spirit de credință, potrivit cu ceea ce este scris.“ (II Corint. 4 : 13) Pe când Isus a trebuit să treacă prin probele aspre din grădina Ghetsemane, a crezut că Dumnezeu poate să-l mântue. În asemănare cu această a spus și Iov, când a trecut prin suferințe mari: „Chiar dacă m'ar omori, tot în El m'aș încrede.“ (Iov 13 : 15, trad. ung.) Ceea ce a zis și a făcut Isus începând decând a fost cuprins de frică sufletească în grădina Ghetsemane, și până la moarte, descopere încrederea lui deplină față de Părintele său. Din psalm se vede clar, cum Isus a fost lăsat singur: În ceasul pericolului cel mare nimeni n'a fost cu dânsul, pe ajutorul căruia s'ar fi putut sprijini. Aceasta explică declarația: „Fiecare om este mincinos“. Cu alte cuvinte învățaceii au promis că vor face anumite lucruri, dar din pricina slăbiciunii lor nu au putut face. Această declarație, Isus a făcut-o în neliniștea sa. Cu toate acestea nu a cerut iertare pentru aceasta, deoarece numai adevărul l-a spus și cu aceasta. Lui Isus așa i s'a părut, că Părintele întârzie ca să-i răspundă la rugăciunea lui. Ace-

asta l'a neliniștit și mai tare, deoarece a crezut, că ceva a greșit, poate nu și-a făcut datoria într-un lucru oarecare. Cei trei învățaceii încredințați în loc să-l păzească, au adormit, și este arătat că în momentul când au venit să-l prindă, în neliniștea sa a strigat: „Fiecare om este mincinos!“ Cu alte cuvinte: Nimeni nu se ține de promisiune. Prin aceasta este exprimată numai deșertăciunea lucrurilor omenești. Dumnezeu însă s'a dovedit credincios și înerezător. Isus nu s'a înșelat în încrederea sa față de Părintele său, dar oamenii — fără excepție — s'au dovedit neloiali.

24 Această declarație s'a împlinit în mai mare măsură în timpul experiențelor din 1918, cu adunarea lui Dumnezeu. Mulți cari au încercat să servească în numele Domnului, au fost întemnițați cu forța. A fost mult de făcut, dar în timpul acelei credincioșii nu au putut face nimica, deoarece unii de fapt au fost arestați, iar alții au fost împiedecați altfel. Pe vremea aceea, mulți dintre cei ce ocupau roluri importante în lucrul Domnului, foarte puțin ba chiar întru nimic nu-și băteau capul de soarta fraților lor întemnițați. Unii dintre aceștia au zis: Așa credem că în locul fraților arestați alții ar trebui să ne slujească ca funcționari conducători. Ce am putea face altceva? Acei bărbați (anume conducătorii) au fost judecați fiecare la câte optzeci ani închisoare, și probabil că niciodată nu vor mai ieși de acolo. Pentru ce să nu alegem atunci pe alții? În urma astorfel de cugetări ei nu și-au ținut promisiunea, ce au făcut în privința aceea, că vor sprijini cu credincioșie pe ai Domnului. Acesta a fost timpul amărăciunii. Unii dintre credincioșii Domnului au pierdut încrederea față de frații lor de odinioară, dar credința și încrederea lor față de Dumnezeu și-au păstrat-o. Atunci Domnul a răspuns la rugăciunea poporului său credincios. Credincioșii și adevărații se sprijineau reciproc unii pe alții, cum li s'a prezentat ocazia, au cercetat pe Domnul cu rugăciunile lor și au cerut să deschidă ocazia pentru serviciu; Domnul nu peste mult s'a îngrijit de aceea, ca să elibereze pe cei arestați, și aceia cari au voit să ia parte la serviciul său au și primit ocazia la aceasta. Dar un an întreg a trecut până când a venit libertatea deplină, și când a sosit aceasta, atunci credincioșii, după cum arată psalmul, și-au exprimat mulțumirea și iubirea față de Dumnezeu, deoarece atât de îndurat s'a îngrijit de dânsii.

25 Inima sinceră trebuie să simtească pentru Dumnezeu, și adevărul trebuie să-l vorbească: Ca omul să poată fi cinstit în față lui Dumnezeu și a altora, ba chiar și după judecata sa proprie, viața lui trebuie s'o conformeze credinței sale. În 1919 și după aceea poporul lui Dumnezeu a văzut, că Dumnezeu în ce mod minunat și-a arătat iubirea față de poporul lui strâns laolaltă. Psalmistul amintește aici pe „servul“ lui Dumnezeu cum e adunat laolaltă, ca și cum spune: „Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui către mine?“ — versetul 12.

1. In 1918-19 duşmanul într'adevăr ar fi şters adevărul cu desăvârşire de pe pământ, dacă Dumnezeu nu ar fi purtat de grijă în mod special poporului său. Satan a crezut că poate să desrădăcineze adevărul. Dar Domnul şi-a întins mâna asupra acelor care îl iubeau atunci. I-a ajutat să treacă necazul şi atunci şi de atunci încoace le-a aştat, cu ce mare iubire s'a purtat faţă de ei în ceasul acela de mare strămătorare. Cine nu are în inima sa mulţumire adevărată, acela nu are nici iubire. Când credincioşii au văzut ce a făcut pentru ei Dumnezeu în ziua de mare strămătorare, şi cum i-a adunat la un loc ca să ieie parte la lucrul său, atunci au vorbit în cuvinte şi cu fapte: „Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui faţă de mine?“ Această expresiune nu se referă la binecuvântările personale primite de singuraticile persoane, ci se referă la binecuvântările lui Dumnezeu faţă de întreaga adunare. Experienţa de arestare din 1918 nu s'a mărginit numai la unii ei cuprinde pe întreaga adunare, recunoscând acest fapt, credincioşii cu atât mai mult vor putea aprecia starea lor binecuvântată, pentru bunătatea lui Dumnezeu arătată faţă de ei. La timpul său Dumnezeu a pus stavilă persecuţiunii poporului său, ca să elibereze pe rămăşiţa. Dealtfel ceice au fost arestaţi, puteau să moară, şi cei ce nu erau arestaţi puteau să se împrăştie şi mai mult nu se mai puteau strânge laolaltă, şi nici un lucru nu se mai făcea pe mai departe. Dumnezeu însă nu a voit să permită asa ceva.

2. Răspunzând la întrebarea sa pusă, psalmistul spune următoarele: „Păharul mântuirii voi lua şi voi chema numele lui Iehova.“ (versetul 13) Pe când soldaţii au voit să prindă pe Isus, Petru cu sabie a voit să împiedece aceasta. Isus pentru aceasta a muştrat pe Petru şi a zis: „Au să nu golesc păharul, pe care Părintele mi l'a dat?“ (Ioan 18 : 11) Păharul a reprezentat băutura, pe care Părintele a pregătit-o pe seama lui Isus Christos, prin care i-a fost croită calea ce trebuie să urmeze. Acest păhar aşa dar pentru Isus a fost păharul mântuirii, pentru că a trebuit să se supună lui Iehova. Isus a primit recunoştinţa Părintelui şi s'a bucurat şi pe mai departe de ea, întrucât a golit păharul întins, pentru că totdeauna a avut plăcere că poate să îplinească voia Părintelui. Aceasta a făcut-o cu stăruinţă adevărată şi cu bucurie lăuntrică pe care a simţit-o, că a lucrat potrivit, şi nu a ţinut seamă de persecuţiuni şi suferinţe. Isus a ştiut că Părintele este cu El. Deoarece a ştiut aceasta, a fost hotărît, că va merge înainte, chemând în ajutor numele lui Iehova, care şi-a ţinut legământul în mod desăvârşit.

3. Chiar aşa a fost şi cu adunarea Domnului în 1918 şi după aceea. La început aşa s'a părut ca şi cum lucrul s'ar fi sfârşit; atunci însă când s'a descoperit că încă mult avem de făcut, şi că executarea lucrului ar putea să însemne pentru poporul lui Dumnezeu o nouă încercare mare, atunci rămăşiţa cu zel înnoit a continuat lucrul, hotă-

rită fiind, că cu ajutorul lui Dumnezeu îl va şi duce la îndeplinire. Punerea mărturiei este voinţa lui Dumnezeu; şi rămăşiţa lui credincioasă va face aceasta din îndurarea sa, chiar şi dacă vin asupra lor orice probe şi suferinţe. Acesta este păharul pe care Părintele l'a umplut pentru dânsii, aceasta înseamnă deci păharul mântuirii pentru dânsii. Cel ce nu îndeplineşte voia Domnului şi nu ia parte la serviciul său, ori că este înfricat de organizaţia lui Satan, sau să lasă împiedecat de ea, acela aruncă dela el păhrul umplut pentru dânsul, care pentru toţi aceia cari iubesc pe Dumnezeu, înseamnă păharul mântuirii.

4. Credincioşii s'au adunat sub steagul Domnului, şi la aceşti dintâi în curând s'au alăturat şi alţii credincioşi, aceştia împrumutat se încurajează. Această mică turmă a unşilor îndeosebi dela 1922 s'a hotărît să facă lucrul mărturiei, oricât să coste. Duşmanul a desfăşurat o mare împotrivire lucrului acesta de mărturie; dar cu toate acestea a înaintat mereu. Rămăşiţa a făcut legământ că va face voia lui Dumnezeu. Rămăşiţa a primit chemarea pentru împărăţie, şi s'a obligat că va împlini legământul său. Pentru aceasta spune mereu: „Voturile mele le voi plăti lui Iehova, înaintea întregului său popor.“ (versetul 14)

5. Rămăşiţa nu lasă pe nici un uns al lui Dumnezeu în nedumerire cu privire la aceea, că ce face „servul“ şi ce a hotărît că va face. „Servul“ se sileşte ca să îndeplinească lucrul prescris, înaintea întregului popor al lui Dumnezeu. Legământul despre care este vorba în versetul acesta, cuprinde în sine şi votul legământului de consacrare şi cel pentru împărăţie, rămăşiţa trebuie să le îplinească cu credincioşie pe amândouă. Votul din urmă cere dela creatură să aducă roadele împărăţiei; cel ce nu le aduce, nici nu poate să spezeze că va intra în împărăţie. (Matei 21 : 43; Ioan 15 : 1—8) Plătirea votului înaintea întregului popor al lui Dumnezeu înseamnă, că credincioşi cu curaj vestesc adevărul acuma în ziua judecării, şi aceasta, fără să le slăbească mâinile, o vor face mereu pânăce lucrul se va sfârşi.

6. Psalmistul mai adaugă: „Scumpă este în ochii lui Iehova moartea cuvioşilor săi.“ Deoarece consacraţii au făcut legământ de sacrificiu, un timp oareşcare au crezut, că Dumnezeu se va bucura, dacă oareşcare dintre unşi îşi sfârşeşte calea în moarte. Această părere a stăpânit multă vreme, că fiecare uns trebuie să se bucure de venirea morţii, deoarece aceasta înseamnă atât pentru el cât şi pentru Dumnezeu un câştig. Acest cuget a condus pe poporul Domnului la aceea, că mai mult valorează o moarte timpurie decât o viaţă lungă. Însă această părere este greşită fără îndoială. Viaţa este mai plăcută decât orice în lume, deoarece fără viaţă nu se poate servi lui Dumnezeu. Cel consacrat din toate puterile sale trebuie să se silească la lauda şi preamărirea numelui lui Dumnezeu între oameni, ca toţi să cinstească numele lui Dumnezeu. Isus a încheiat mai întâi legă-

mântul de jertfă; și când a privit moartea în față, atunci se putea versetul acesta aprecia cum se cuvine. Dușmanul de multe ori l-a căutat moartea, dar fără rezultat. După înțelesul lucrului, Dumnezeu cam în modul următor a vorbit către fiul său iubit: „Nici o putere rea nu te poate scote din mâinile mele. Tu te-ai consacrat să faci voia mea, iar Eu doresc moartea ta, ca să câștigi prețul de răscumpărare în interesul omenirii, aceasta însă nu poate să se întâmple înainte de timpul stabilit de mine, iar timpul acesta este în mâna mea.” Deci explicarea potrivită a textului din urmă este aceea, că Isus și-a exprimat voința de a face voia Părintelui său, știind bine, că îndatăce vine timpul pentru sfârșirea legământului de jertfă, moartea lui va fi scumpă înaintea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu poartă grija vieții vecinice a fiului său iubit.

22 In privința membrilor corpului său, acest text se arată în următoarele cuvinte ale psalmistului: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei, cei cari au făcut legământ cu mine prin sacrificiu.” (Psalm 50 : 5) Înțelegând, că anul 1918 înseamnă începutul învierii consacraților credincioși, putem vedea, că expresiunea psalmistului se referă la rămășiță. Citim: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într'un moment, într'o clipeală de ochi.” (I Corinteni 15 : 51, 52) Trâmbițele n'au sunat înainte de 1922, iar trâmbița cea din urmă a sunat în anul 1928 și de atunci tot sună. Următoarea declarație se referă la rămășiță: „Intr'o clipeală de ochi, la sunetul trâmbiței din urmă.” Aceasta înseamnă, că schimbarea va veni după sunetul trâmbiței din urmă. „Servul”, trebuie privit complet, astfel rămășița credincioasă nu va apune în moarte, ci la timpul potrivit va fi schimbat într'o clipă. Dumnezeu privește moartea „servului” ca și un lucru scump, și calea de pe pământ a „servului” nu o poate închide nici o putere pământească, până când nu sosește timpul stabilit de Dumnezeu pentru aceasta. Așa dar servul nu moartea o dorește, ci dorește să servească cu cea mai mare sânguintă împlinirea legământului pentru împărăție, pentru aducerea roadelor împărăției. Nici un membru credincios al clasei servului nu dorește să moară și să iasă afară din oaste, ci vrea să facă socoteală definitivă despre interesele împărăției încredințate lui.

23 Rămășița ține seamă de starea ei adevărată față de Dumnezeu și zice: „Ah, Iehova! într'adevăr servul tău sunt; servul tău, fiul roabei tale; tu ai deslegat legăturile mele.” (versetul 16) Acest verset s'a împlinit în anumite privințe asupra lui Isus, dar se împlinește și asupra rămășiței „servului”. Aceasta natural că se referă la servul ales ca unitate. Femeia lui Dumnezeu este Sion, organizația lui generală. Sion naște „copilul”; adică împărăția și după aceea pe fiii împărăției. (Apostolul 12 : 1—6; Isaia 66 : 7—13) „Servul” este copilul Sionului, și membrele clasei servului sunt fiii Sionului. Rămășița acuma vede, că națiunea nouă s'a născut, și că rămășița ea o parte a servu-

lui ales, într'adevăr este servul lui Iehova, și acuma rămășița aceasta spune: „Ai deslegat legăturile mele”, dușmanul nu mă mai poate ține și pe mai departe între cătușse. Nu mă tem nici de Diavol și nici de servii lui, deoarece sunt în adăpostul Celui prea Înalt, și Dumnezeu în gura mea a pus cuvântul său și mâinile sale le-a întins peste mine.

24 In această zi a pregătirii, rămășița servului cu încredere deplină în Dumnezeu spune: „Ție-ți voi sacrifica sacrificii de mulțumire, și voi chema numele lui Iehova. Voturile mele le voi plăti lui Iehova înaintea întregului său popor.” (versetul 17, 18) Rămășița cu drept cuvânt și cu credincioșie trebuie să împlinească legământul de sacrificiu, în versetul acesta însă nu despre legământul de jertfă este vorba. Jertfa omului Isus atunci a fost privită ca sfârșită, când a fost născut de spirit; Dumnezeu după aceea a încheiat cu El legământul referitor la împărăție. Isus după aceasta a recunoscut, că i s'a dat privilegiul, ca să devină capul organizației lui Dumnezeu, care va curăți numele și cuvântul Părintelui. Pentru El a fost o bucurie deosebită ca să execute lucrul său, cu toate că a fost încontinuu persecutat. In acest mod și-a câștigat sufletul prin stăruință (Luca 21 : 19), și în inima sa a fost întotdeauna mulțumit.

25 Credincioșii Domnului au ieșit din probele înfocate din 1918, cu recunoștința deplină a legăturii lor de „serv” față de Dumnezeu. După ce au fost strânsi sub mantia dreptății, și îmbrăcați în hainele mântuirii, membrele clasei servului au văzut, că s'au împărtășit de cântarea cântării celei noi. Rămășița vede, că s'a împărtășit de îndurarea de a fi un martor al lui Iehova, și aduce înaintea lui Dumnezeu „sacrificiul de mulțumire”, adică roadele buzelor sale, cari preamăresc numele lui. (Evrei 13 : 15) Servul credincios cunoaște privilegiul de a fi primit în legământul pentru împărăție, aceasta o și poate prețui, și spune: „Voturile mele le voi plăti lui Iehova înaintea întregului popor al său.” Unii cari simt astfel nu așteaptă cu începerea cântării până când ajung în cer, ci aceasta o fac acuma înaintea întregului popor al lui Dumnezeu, și mărturisesc înaintea tuturor aceluia, cari doresc să audă, că Iehova este Dumnezeu, și că împărăția lui de sub Christos a sosit.

26 Rămășița se află deja în templul sau în pridvorul templului lui Dumnezeu și credincioșii acolo doresc să rămână în tot timpul vieții lor de pe pământ. Ei s'au hotărât, că aici să plătească Domnului voturile lor neconținut; pentru aceea arată psalmistul la dânsii ca la aceia, cari spun: „In corțurile casei lui Iehova, în mijlocul tău Ierusalime! Lăudați pe Iehova!” — versetul 19.

27 Ierusalim înseamnă organizația lui Dumnezeu, și capitala acestei organizații mari o formează servul. Nimenea nu poate spera, că poate să rămână în această organizație, dacă nu-și păstrează bucuria. Pentru aceasta spune astfel: „Lăudați pe Domnul!” După cum se vede deacum în-

colo îngerii seot afară repede din oastea Dómnului pe cei ce murmură, se plâng și caută greșeli în lucrul Domnului. În templul lui Dumnezeu totul cântă lauda lui Iehova. (Psalm 29 : 9) Indatăce cineva devine amărit și începe să lucreze fărădelege, nu mai este loc în templu pentru dânsul. Rămășița poate să aprecieze faptul, că lupta va fi continuată până la sfârșit, și că credincioșii trebuie să stea de partea Domnului, sunt datori să cânte, în timp ce Domnul nimicește pe dușman și pentru aceasta spune rămășița: „Lăudați pe Domnul!”

Acuma numai aceia se pot bucura de ocrotire, pe cari Domnul îi păzește și scutește. Satan împotriva acestor credincioși își îndreaptă atacurile viclene. Nimenea nu ar putea pe pământ să steie împotriva lui Satan, fără de îndurarea lui Dumnezeu. Acum chestiunea de discutat va fi rezolvată definitiv, și această judecată va însemna nimicire pe seama tuturor acelor nelegiuți, cari au cunoscut odinioară adevărul, iar după aceea au devenit necredincioși. Dumnezeu și unșii lui credincioși nu vor avea nici o legătură cu vre-o parte a organizației lui Satan; fără interes personal și cu totul vor folosi toată puterea lor în serviciul Domnului; aceasta o fac, pentrucă îl iubesc. „Servul” acuma așa vorbește: „Iubesc pe Domnul”, și sinceritatea cuvintelor sale o dovedește prin împlinirea cu credincioșie a poruncilor lui Dumnezeu. Acest text și multe altele, cari sprijinesc aceasta, dovedesc definitiv, că Domnul va recunoaște în mod desăvârșit și va păzi pe aceia cari totdeauna cu mulțumire sacrifică numelui său, și aceasta o fac din iubire față de El.

Iubirea rămășiței, este iubirea lui Christos, după cum citim: „Iubirea lui Christos ne îndeamnă.” Aceasta nu înseamnă iubire față de Christos, ci înseamnă iubirea, pe care Isus a exprimat-o față de Dumnezeu, și de care dispune și o exprimă. Cel ce face parte din rămășiță astfel de iubire trebuie să aibă față de Dumnezeu; așa dar unii ca aceștia au iubirea lui Christos, și această iubire ține pe aceștia într-o strânsă legătură. Iehova are plăcere de servul lui ales, de stăruința lui iubitoa-

re și supunerea lui necondiționată. Acest psalm se referă clar la servul ales complet, care este o unealtă specială pentru preamărirea lui Dumnezeu.

Intrebări pentru studiul bereau

- 1, 2. Cine formează servul ales al lui Iehova? Când și cum se naște această corporațiune? Pentruce este numit servul acesta „ales”?
- 3—5. Pentruce se referă la serv astfel de texte, cari vorbesc numai de o singură persoană?
6. Explică dacă verseturile 1 și 2 se referă numai la persoane singuratice?
- 7—10. Descrie împrejurările acelea, în urma cărora verseturile 3 și 4 s'au împlinit a) cu persoane singuratice și b) în înțeles colectiv!
- 11, 12. Arată împlinirea pe mai departe a profeției cuprinzând în sine și verseturile 5 și 6!
13. Descrie starea întoarcerii, eliberării și a liniștii din lăuntru, pe care le-a experimentat „servul” (versetul 7 și 8)
- 14—22. Ce înseamnă a „umbla înaintea Domnului”? (versetul 9) Explică pe bază de dovezi scripturale, că ce să înțelegem sub „pământul celor vii”?
- 23, 24. În ce împrejurări s'a împlinit versetul 10 și 11 cu unii? Când și cum s'a împlinit în înțeles colectiv?
- 25, 26. Cum se arată sinceritatea inimii? Ce stare a produs versetul 12 în viața „servului”?
- 27, 28. În purtarea lui cum a luat Isus păharul mântuirii și a chemat numele lui Iehova? Cum se referă aceasta la adunarea lui Dumnezeu?
- 29, 30. Ce vot arată versetul 14? Cum voește rămășița să plătească acest vot înaintea întregului popor al lui Dumnezeu?
- 31, 32. Ce să înțelegem sub expresiunea următoare: „este scumpă în fața lui Dumnezeu moartea cuviosilor săi”, a) în legătură cu Isus, b) în legătură cu cei aleși?
33. În ce se sprijinește expresiunea: „Ah, Iehova! în adevăr servul tău sunt; servul tău, fiul roabei tale; tu ai deslegat legăturile mele”. Cum?
- 34, 35. Despre ce jertfă este vorba în versetul 17? Întrucât vine aici în socoteală legământul de sacrificiu? Cum își împlinește partea rămășița din legământul pentru împărăție?
- 36, 37. Cum plătește servul credincios al lui Dumnezeu voturile sale în pridvorul templului, în mijlocul Ierusalimului?
- 38, 39. „Iehova păzește pe toți aceia, cari îl iubesc. Ce fel este iubirea lor, și prin ce fapt se adevărește? Cum și pentruce îi păzește Domnul?

W. T. din 15 Martie 1931.

Poporul său favorizat

„Binecuvânta-voi pe Iehova în tot timpul; pururea fie lauda lui în gura mea.” — Psalm 34 : 1.

IEHOVA și-a exprimat scopul, că va ajuta pe poporul său pe care vrea să-l împărtășească de o favoare specială. El arată, că pe vremea când poporul său începe să se arete în lume între omeneire va domni o mare necredință, și mulți vor fi orbi față de înțelegerea adevărului. Despre aceasta a profețit prin gura profetului Isaia. Acuma Dumnezeu a lăsat să se întâmple astfel de evenimente, prin cari adevărește împlinirea profeției înaintea celor treji.

Acuma încă numai puțini cunosc pe marele Iehova Dumnezeu. Mulți profeti mincinoși vorbesc în numele lui Dumnezeu, și deoarece vorbesc fățarnic, pe mulți oameni îi întore dela Dumnezeu. Afară de aceasta Iehova mai spune și-aceea, că în timpul de față va avea un popor pe pământ, pe cari îi va pune de martori să mărturisească, că El este singurul Dumnezeu adevărat. Slujba de martor este un dar minunat. Din această pricină martorii lui formează poporul cel mai favorizat de pe

pământ. Cu toate acestea, aceștia nu vorbesc prea mult despre slujba cea măreață pe care au s'o poarte în împărăție, ci tot timpul lor este ocupat cu îndeplinirea privilegiilor și datorințelor lor, încredințate lor de Dumnezeu în timpul acesta. Psalmul 34 vorbește despre aceea, că poporul de faoare al lui Dumnezeu cu bucurie îndeplinește datorințele și privilegiile sale. Dumnezeu a pus o cântare nouă pe buzele acelora, cari formează „servul“ lui, și aceștia cântă necontenit lauda lui.

² Declarația profetului nu o putem aplica pe drept numai la unele persoane, cum obișnuesc a face aceasta unii cu psalmii. Psalmii nici nu se pot tălcui asupra unor persoane, ci s'au dat pentru mângăierea și încurajarea aleșilor, îndeosebi pe seama rămășiței „servului“.

³ Psalmistul vorbește despre un timp al judecării, când Domnul are în vedere pe credincioși, și este înipotrirea celor fărădelege. Aceasta stabilește timpul împlinirii psalmului, anume când Domnul vine la templul său, și strânge la sine pe aceia pe cari îi numește rămășiță. Rămășița se socotește ca o parte a servului ales, și din acest motiv pe drept este numită de rămășița ce se ține de serv. Acești numiți drepti, trebuie să fie sub mantia dreptății, și mantia aceasta înseamnă, că pentru credincioșia lor au primit aprobarea lui Dumnezeu. Psalmistul descopere o astfel de clasă, care atacă și persecută pe rămășița credincioasă, și vorbește încă de nimicirea acestora. Prin locul siguranței, arată scăparea credincioșilor, ca în cursul lucrului de mărturie, să fie în siguranță. „Servul“ său rămășița recunoaște îndurarea mare a lui Dumnezeu, de care se bucură și nu conținește să cânte lauda Celui prea înalt. Apreciind îndurarea sa minunată arătată față de dânsul, spune servul: „Binecuvânta-voi pe Iehova în tot timpul, pururea fie lauda lui în gura mea.“

⁴ Scriitorii diferiților psalmi, în diferite locuri arată anumitele motive pentru preamărirea numelui lui Dumnezeu. În psalmul 29 puterea mare a lui Dumnezeu este arătată ca motivul laudei. În psalmul 92 pentru bunătatea lui, în 95 pentru că este mare, este lăudat. Psalmul 98 îl laudă, pentru că întemeiază împărăția sa de dreptate pe pământ; iar în psalmul 34 pentru că își arată favoarea față de servul său, îl scapă de influența dușmanului și l'a făcut de martorul Domnului. Servul nu se îngâmă, și nu se laudă cu cecece a făcut el, ci se bucură de starea de faoare, în care l'a ridicat Domnul. Așa vorbește: „In Iehova laude se sufletul meu. Auzi-vor cei săraci și se vor bucura.“ (versetul 2) Foarte potrivit este însemnat: „Cunoștința îngâmă, pe când iubirea zidește.“ (1 Corint. 8 : 1) „Servul“ s'a împărtășit de cunoștința adevărului; ba încă mai mult, anume de iubirea adevărului. Adevărul îl poate prețui cum se cuvine, și acesta îl influențează în înțeles potrivit.

⁵ Mulți au venit la cunoștința adevărului, anume l'au priceput după literă, au primit chemarea înaltă, dar iubirea adevărului nu au însușit-o. Pe

aceștia îi conduce dorința egoistă de a intra în împărăție, ca prin aceasta să-și satisfacă dorința și înălțarea lor egoistă. Aceștia însă trebuie să devină chiar jertfele clasei „servului rău“. Aceștia se laudă cu cecece au făcut ei. Aceia însă pe cari i-a aprobat Domnul, se laudă cu faptele lui Dumnezeu. Acest psalm acuma începe să se împlinescă amănunțit, după ce se întâmplă desbinarea între „servul bun“ și cel „rău“, și când încep aceste două clase să se deosebească anume să se descopere.

⁷ Unii cari după ce au venit la cunoștința adevărului, au vorbit cam în felul următor: „Acuma după ce am venit la cunoștința adevărului, dispun de mai multă cunoștință și înțelepciune, ca alții și am devenit o persoană importantă în casa lui Dumnezeu. Voi merge în cer, ca acolo să dau mână de ajutor Domnului întru guvernarea lumii. Domnul vede, că sunt mai mult decât o creatură de rând; vreau să păstrez această slujbă importantă înaintea lui, și ca să pot face aceasta, voi desvolta cât timp voi trăi pe pământ un caracter desăvârșit, ca Dumnezeu să mă poată folosi mai bine, când voi ajunge în cer.“

⁸ Chiar și între aceia cari stau în serviciul Domnului sunt unii cari se cugetă astfel: „Aceia înaintea cărora pun mărturia ar face bine dacă ar asculta de mine, pentru că eu știu ce vorbesc. Acuma le pun mărturie și mai târziu nu vor putea spune, că n'au avut ocazie pentru cunoașterea adevărului.“ Cel ce vorbește astfel, de fapt își închipue, că a luminat pe cineva despre Dumnezeu, și din acest motiv se ține o persoană foarte importantă. Această este lăudăroșie într'o măsură oarecare, prin urmare este un lucru greșit. Urmașul umilit al lui Isus nu se laudă astfel. El a învățat că mântuirea nu va veni în urma desvoltării de sine, ci aceasta este darul lui Dumnezeu, și aceasta nu se poate câștiga prin năzuințe individuale, după cum apostolul spune: „Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.“ (Efeseni 2 : 9) Numai lucrătorii nelegiuți se laudă cu rezultatele lor individuale și cu faptele lor: „Până când... vor birui, cei ce fac răul se fălesc?“ (Psalm 94 : 3, 4) Servul încercat al lui Dumnezeu nu așa face; totdeauna spune cum urmează: „In Iehova laude-se sufletul meu.“

⁹ Servul stă în legământul pentru împărăție împreună cu Domnul și se bucură că e îngăduit să reprezinte pe Dumnezeu atât timp cât se află pe pământ. Dumnezeu a împărtășit pe serv în acest mare favor; și întrucât recunoaște favoarea aceasta mare, prețuește privilegiul cel mare, că a fost luat în legământ. Din acest favor vede că atarnă de Iehova, și din această pricină se apropie de tronul de har al lui Dumnezeu, nu ca un închinător, care nu este sigur că va fi ascultat, ci ca un favorizat al Domnului și plin de încredere, că Domnul care a început lucrul bun în el, îl va și duce la îndeplinire.

10 Iehova pentru aceea a arătat așa mare fa-voare față de servul lui, deoarece urmărește o țintă și anume, ca să aducă în existență astfel de ființe, cari în toate împrejurările își păstrează neprihănirea înaintea lui, și aduc mărire numelui său. El aceea vrea, ca reprezentanții lui de pe pământ să pună mărturie despre aceea, că El este Dumnezeu. Acela care a fost ales pentru o slujbă atât de mare și onorabilă, are de ce să se laude, nu pentru ceva merite ale sale, ci pentru favoarea lui Dumnezeu. Servul știe că puterea lui Iehova este nemărginită, că înțelepciunea lui Iehova este desăvârșită, că totdeauna este drept și este întru-para neegoismului și a bunătății, și prin faptul că stă în relație de legământ cu Cel prea Înalt, a devenit părtaș a ceva privilegiu mare. Nici nu poate exista un motiv mai mare pentru bucuria în Domnul.

11 Servul știe că stă sub îngrijirea și paza Atotputernicului, și Dumnezeu a promis că lucrul bun pe care l'a început în serv, îl va și sfârși, pentru aceasta mărește pe Domnul și se laudă cu puterea lui Dumnezeu. El nu se încurcă când stă în fața celor mari, deoarece nu caută favoarea aceluia; pentru dânsul favoarea oamenilor n'are nici un scop. Înaintea oamenilor nu se îngâmfă nici în mintea, nici în inima sa, deoarece știe să aprecieze faptul, că tot ce are, le are din îndurarea lui Dumnezeu, și în toate lucrurile pe cari le are atârnă de Dumnezeu. El nu se laudă cu aceea, că adevărul l'a învățat dela vre-un om însemnat, și nici nu dă recunoștință și onoare oarecărei fapturi pentru cunoașterea adevărului, pentru că el știe, că toată cinstea și mărirea pentru adevăr și pentru binefacerile sale i se cuvine lui Iehova, și pentru aceasta este o bucurie pentru serv va să laude neconținut numele lui Iehova.

12 La aceasta spune servul: „Auzi-vor cei săraci și se vor bucura,” Sărac este o creatură, care are dorință să cunoască voia lui Dumnezeu și s'o și împlinească. Dacă un sol al Domnului duce la unul ca acesta solia adevărului, atunci se bucură că poate să audă și să învețe. Sărăcia amintită aici nu se referă la joshicia stării sociale a oamenilor, ci se referă la simțământul unui om, care se prețuiește cum se cuvine, și apreciază faptul, că toate darurile bune vin dela Iehova, și că El ca să fie binecuvântat, trebuie să ia seamă la cuvântul lui Iehova și să-l urmeze. Unul care se cugetă astfel, recunoaște că adevărul vine numai dela Domnul și nicidecum dela vre-un om, și că servul poartă (aduce) numai roadele pe cari Domnul le-a crescut. Sufletul umilit se bucură să asculte ceea ce Dumnezeu i-a trimis prin clasa servului.

13 Psalmistul vorbește acuma pentru servul Domnului, care știe și apreciază, că în sufletul umilit care îl ascultă a găsit un ascultător atent: „Măriți pe Iehova cu mine, și să înălțăm împreună numele său!” (versetul 3) Aceasta trebuie să însemneze, că adevărul pe care servul l-a primit, este unealta sa, ca să exprime bucuria sa întru

preamărirea lui Iehova, și ca servul dorește, ca și alții să i se alătore la cântecul de preamărire. El nu caută să se arate sfânt pe din afară, și nici nu zice cu evlavie fățarnică: „Uitați, cât de minunat mi-a schimbat adevărul caracterul, și cu cât am devenit mai bun decât semenii mei.” Servul prin purtarea și cuvintele sale mai mult spune: „Eu am învățat a cunoaște îndurarea lui Dumnezeu, și deoarece văd că sunteți bucuroși să auziți, atunci veniți și împreună cu mine să povestim altora faptele lui minunate, și să vestim virtuțile sale pe pământ.”

14 Cu toate acestea, aceasta nu înseamnă, că ascultătorii umiliți ar fi îndemnați, ca numai cu buzele lor să înceapă la cântare, ci prin aceasta sunt invitați, ca să ia parte la lucrul pentru lămurirea omenirii în privința Domnului, și să comunice și altora bunătatea și iubirea sa față de omenire. Iehova s'a îngrijit potrivit de toate uneltele de lipsă pentru preamărirea numelui său; și cuvântul său ne descopere, că unealta aceasta rădăuită este vestirea Domnului, pe care clasa servului poate s'o folosească, ca astfel să se dovedească de un martor credincios și drept pentru numele și cuvântul Celui prea Înalt. Când Isus era pe pământ, lucrul lui cel mai important era acela, ca astfel să poată fi servul credincios și drept al lui Iehova. Pentru aceea a făcut minuni, ca să întărească credința oamenilor în Dumnezeu și în El ca reprezentantul lui Dumnezeu. Acuma ce ce formează clasa rămășiță a servului, trebuie să execute un anumit lucru, și toți cei ce i lu parte la aceasta se pot dovedi de martorii credincioși și drepti ai lui Dumnezeu. Rămășița vestește virtuțile lui Dumnezeu, prin aceea, că publică adevărul și faptele sale. Domnul a permis, ca să obținem adevărul în formă tipărită, ca acuma oricine să poată lua parte la lucrul preamării numelui lui Dumnezeu. Pentru aceasta se bucură membrele rămășiței, că pot să invite și pe alții cu inimă umilită, ca și aceia să se alătore la lucrul vestirii împărăției lui Dumnezeu.

15 Psalmistul vorbește mai departe despre serv, și numește și motivul pentru care Dumnezeu îl va binecuvânta în etern. Așa vorbește: „Căutat-am pe Iehova și mi-a răspuns, și de toate temerile mele m'a scăpat.” (versetul 4) Nu se prea poate spune, că această declarație se poate aplica la experiențele personale ale vre-unui urmaș al lui Christos. Oricine poate să-și exprime bucuria că s'a împărtășit de favoarea lui Iehova. Dar din psalm se poate vedea, că cel ce spune aceasta, lui Dumnezeu i-a dat dreptul, ca să-l cheme, și este impu-ternicit, ca să deie în știre și altora scopurile lui Iehova. Pentru aceasta trebuie, ca vorbitorul să se refere la rămășiță, ca servul întreg. Când Isus a fost pe pământ a împlinit cuvintele acestea; acuma însă la sfârșitul lumii și membrele corpului său le împlinesc. Când Isus era în grădina Ghetsemane, „cu strigăte și lacrimi” s'a rugat lui Dumnezeu. Atunci a fost ascultat, și Dumnezeu a tri-

mis un inger, care l-a mângâiat, ceace s'a întâmp-
lat fără îndoială prin aceea, că ingerul l'a liniștit,
că întru toate a fost găsit credincios.

¹⁰ Aproximativ la timpul acela, când Domnul
a venit la templul său, credincioșii de pe pământ
au fost expuși la o încercare grea. Atunci așa s'a
văzut ca și cum lucrul lor de pe pământ s'ar fi
sfârșit, și s'au temut că numele lui Iehova va su-
feri ocară, dacă lucrul încredințat poporului său
l-ar fi terminat în mod imperfect. Versetul 4 a-
mintit mai sus, deaceea se pare a fi o profetie des-
pre lucrul, care la începutul anului 1918 s'a împli-
nit a doua oară cu poporul lui Dumnezeu. Atun-
ci așa s'a văzut ca și cum dușmanul ar fi nimic
complet lucrul Domnului. Credincioșii cu mare
durere și lacrimi s'au rugat către Domnul; și la
timpul potrivit au și fost ascultați, și au fost scă-
pați de orice temere. Rugăciunile credincioșilor
în 1919 au început să fie ascultate, și când pe la
anul 1922 au început să vadă mai clar aceea, că
încă mult lucru îi așteaptă, atunci credincioșii au
înaintat ca martorii lui Dumnezeu, ca să laudă și
să preamărească numele său. Unșii cu bucurie au
început la lucrul acela, pe care Domnul l'a încre-
dințat lor după cum i-a plăcut. Frica lor a înce-
tat și au devenit tari și curajoși în Domnul.

¹¹ Între cei născuți de spirit, în anul 1918 au
existat cel puțin trei clase: și anume: 1) Egoiștii
cari s'au simțit amăgiți și așa au zis: „Domnul
și-a amânat venirea“; 2) cei descurajați, cari tot
au mai dorit să învețe de la Domnul, au fost deci
umiliți, cu toate acestea s'au temut și s'au dove-
dit cu puțină credință, și 3) cei credincioși și ze-
loși, cari cu toată s'au temut, dar și-au păstrat
neîmpărțită încrederea în Domnul. Aceștia din ur-
mă au vorbit celor umiliți, cari au dorit să fie lu-
minați. Clasa sârguincioasă după 1919 cu curaj
și bucurie a vestit cuvintele încrederii în Dumne-
zeu celor umiliți, cari au voit să-i asculte. Despre
aceștia spune psalmistul: „Ei căutară spre el și
erau plini de bucurie, și fața lor nu se roși.“ (ver-
setul 5) Domnul s'a dovedit îndurător totdeauna
față de cei doritori de a învăța. Cei descurajați
au început să caute la drum, și prin servii lui mai
zeleși le-a tâlmăcit o veste, și aceasta i-a luminat,
în urma căruia rușinea lor s'a șters și au intrat
în bucuria Domnului. Evenimentele cari s'au pă-
rândat în ultimii zece ani înaintea celor cari au
venit la Domnul în acest timp, sprijinesc conclu-
zia descrisă.

¹² După aceea spune psalmistul: „Săracul a-
ceasta a strigat și Iehova l-a auzit, și din toate ne-
voile lui l-a mântuit.“ (versetul 6) Se pare adevă-
rat că acești săraci reprezintă o parte a rămăși-
ței. Cei ce se țin între ei, s'au împărțit de bine-
cuvântările mari ale Domnului, și aceștia țin de
privilegiul și datorința lor, ca să pună mărturie al-
tora despre iubirea lui Dumnezeu. Aceștia nu din
egoism au primit adevărul, și nici nu din interes
personal se lipesc de adevăr; ei se bucură cu mul-
țumire, că și altora pot să ducă acest adevăr. A-

cești „săraci“ sunt așa dar rămășița sau clasa ser-
vului. Aceștia sunt „săraci cu spiritul“ și au o
inimă doritoare de învățat; spercăză în Domnul
și sunt totdeauna gata să'l servească, și când sunt
invitați la aceasta, îl urmează cu sârguință. Scrip-
tura adescori dă numele de „sărac“ servului în-
cercat al lui Dumnezeu. „Eu însă sunt sărac și
nenorocit.“ (Psalm 40 : 17) „Eu sunt nenorocit
de tot.“ (Psalm 69 : 29) „Eu însă sunt sărac și
lipsit; Dumnezeule, grăbește-te către mine. Tu
ești ajutorul și izbăvitorul meu; Iehova, nu zăbo-
vi!“ (Psalm 70 : 5) (Vezi deasemenea psalm 86:1;
109 : 22) Când a vorbit despre însușirea acelor,
cari vor intra în împărăție, așa a zis: „Fericiti
sunt cei săraci cu spiritul că alor este împărăția
cerurilor.“ Matei 5 : 3.

¹³ Credincioșii îndeosebi în timpul încercărilor
grele din 1918-19 au recunoscut, cât de săraci
sunt și în ce măsură atârnă de Domnul. Atunci
când a venit la templul său, Domnul a început să
strângă la sine pe cei credincioși, și a-i face mem-
bre ale clasei servului. Aceasta atunci a început
să înțeleagă, că Domnul a venit cu scopul, ca s'o
ajute. Încă erau fricoși; dar îndată ce au înțeles,
că Domnul încă multe vrea să facă pentru dânșii,
și în lucrul acesta are să-i conducă, au scăpat de
nedumeririle lor, precum a prezis aceasta psalmis-
tul. Necazurile de din afară natural că țin încă
mereu, dar rămășița credincioasă nu se teme de
oameni, deoarece Iehova așa le vorbește: „Am pus
și cuvintele mele în gura ta, și te-am acoperit cu
umbra mâinei mele, ca să plantez cerul și să în-
temeiez pământul, și să zic Sionului: „Tu ești po-
porul meu!“ — Isaia 51 : 16.

¹⁴ Deoarece rămășița a ajuns la aceea, că în
templu se află într'o stare de favoare, așa con-
tinuă: „Căci soare și scut este Iehova Dumnezeu;
har și mărire dă Iehova: nu va opri nici un bun-
dela cei ce umblă în neprihănire.“ (Psalm 84 : 12)
„Iacă Dumnezeu îmi este mântuirea mea, în El
mă încred și nu mă tem; căci tăria mea și lauda
mea este Iah, Iehova; și El s'a făcut mie spre mân-
tuire.“ — Isaia 12 : 2.

¹⁵ Aceștia văd lămurit, că Iehova este scut
și pavază pentru toți aceia, cari fac parte din
organizația sa și lucrează legal și cu credincioșie.
Aceștia tem pe Iehova și El s'a făcut mântuirea
lor. Membrele rămășiței sau ale servului cu în-
credere spun: „Ingerul lui Iehova tăbărește în
jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântue.“ —
Psalm 34 : 7.

¹⁶ Rămășița recunoscând privilegiul și trebu-
ința serviciului Domnului, cercetază pe cei umiliți
și doritori să învețe, și așa vorbește către dânșii:
„Gustați și vedeți cât de bun este Iehova. Ferice de
bărbatul ce se încrede în el.“ (versetul 8) Organul
natural de gustat este amintit aici numai de exem-
plu, deoarece simțul acesta face plăcere unuia care
mânâncă o mâncare bună. Să ne cugetăm cu mul-
țumire la aceea, că orice activitate naturală a
trupului, Dumnezeu a făcut-o plăcută, și nu durer-

oasă. Omului sănătos îi cade bine totdeauna mâncarea bună. Această declarație a psalmistului invită pe cei umiliți, că să „se folosească de îngrijirile lui Dumnezeu; să guste hrana pregătită de Domnul, și să guste lucrurile minunate, de cari s'a îngrijit Iehova.“ Acela care are o stare bună a inimii și urmează invitația aceasta, cu bucurie va primi adevărul.

²³ Societatea formează o parte a organizației lui Dumnezeu, și Domnul a poruncit, ca roadele sau hrana comorii sale să le ducă și altora. În armonie cu îngrijirile și cu supunere față de poruncile lui Dumnezeu, mai multe milioane de probe de mâncări au fost distribuite între cei umiliți și doritori de învățatură; cel ce le-a gustat și s'a încrezut în Domnul, s'a împărtășit în binecuvântări. Servul în acest mod transmite altora roadele împărăției cu bucurie spre mărirea numelui lui Iehova. Declarația psalmistului mai adevărește și aceea, că Domnul numai în aceia are plăcere, cari după ocaziile ce li se dă, servesc cu credincioșie.

²⁴ Domnul poartă grijă de aceasta, prin urmare voința lui este aceea, ca copiii lui sărguincioși să vorbească fraților lor și să le arate marile privilegii de a servi cu bucurie Domnului. Revista chiar la aceasta se nize cu mare hărnicie. Membrele „clasei servului rău“ stau împotriva lui Dumnezeu și a lucrului său, și cu ură susțin, că Societatea este numai o întreprindere comercială. Însă fiecare om cinstit și luminat știe bine, că învinuirile de acest fel sunt mincinoase. Cel ce înbește pe Dumnezeu și caută să trăiască spre plăcerea lui, acela va și păzi poruncile Lui. Credincioșii văd și apreciază privilegiile lor, că pot să vorbească fraților lor, și pot să-i încurajeze să ieie parte la lucrul Domnului, și pot să transmită roadele împărăției, deoarece Dumnezeu a poruncit că aceasta e de făcut. Domnul a pus următoarele cuvinte pe buzele servului său, ca să le spună fraților lor spre încurajarea lor, și astfel să demonstreze înaintea lor privilegiul mare de a lua parte la lucrul Domnului: „Temețivă de Iehova voi sfinții săi, căci nimic nu le lipsește celor ce se tem de dânsul.“ versetul 9.

²⁵ Din experiențele personale ale fraților se vede, că această scumpă promisiune se extinde și asupra lipsurilor pământești ale poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea promisiunea se referă mai cu seamă la hrana spirituală, și la slujbele în legătură cu ea, de cari s'a îngrijit Dumnezeu pe seama alor săi. Isus a zis credincioșilor: „Căci știe Tatăl vostru ceresc că aveți trebuință de toate acestea. Căutați dar mai întâi împărăția și dreptatea lui, și toate acestea se vor adaoge vouă.“ (Matei 6 : 32, 33) Iehova poartă grijă în mod special de ai săi, și s'a îngrijit de ocrotirea și bunăstarea lor.

²⁶ Sunt unii între cei ce stau în legământul pentru împărăție, cari numai foarte încet înaintează, sunt fricoși și ușor se descurajează. Ca credința lor să se întărească, și să pindă curaj și să pășească în serviciul Domnului cu sărguință,

a zis Domnul prin gura psalmistului: „Leii tineri sufăr lipsă și flămânzesc. Iar ceice caută pe Iehova, nu duc lipsă de bine.“ (versetul 10) Asemănarea este următoarea: Dumnezeu poartă grijă fiavelor câmpului, și aceste uneori flămânzesc. Dar ceice cu sărguință se străduiesc să servească pe Dumnezeu, se împărtășesc de îngrijirea lui specială, aceștia nu vor duce lipsă în cele de lipsă lor. Dumnezeu nu va retrage binele dela aceia, cari au încredere necondiționată în El și ascultă de El. Acela care să teme, că dacă intră în serviciul Domnului va suferi lipsă în lucrurile naturale, acela își dovedește lipsa de credință și încredere în Domnul; pentru unul ca acesta cuvintele acestea ale psalmistului vor servi spre încurajare.

²⁷ După aceea psalmistul în mod personal se întoarce către alții și spune: „Veniți fiilor, ascultați-mă, temerea de Iehova vă va învăța.“ (versetul 11) La prima vedere așa se pare, că psalmistul se adresează aici la aceia, cari cu toată au auzit adevărul, dar n'au speranță și biziunță, că vor avea parte de împărăție. Este drept că nu peste mult întreaga omenire va fi luminată în privința căii Domnului, ca să cunoască drumul ce duce la viața vecinică. Dar nu se vede ceva motiv, care ne-ar îndreptății să credem, că psalmistul vorbește către clasa aceea. Mai curând se vede, că psalmistul și aici se adresează unei clase, care servește lui Dumnezeu.

²⁸ Unii din clasa servului sunt mai așezați decât alții, și relația dintre acești mai așezați și ceilalți seamănă cu relația dintre tată și fiu. Cei mai așezați ocupă rolurile de copii. De pildă Ioan vorbind către frați, le spune: „Vă scriu fiilor.“ Aceștia de fapt nu-i erau fii, ci prin aceasta își arată relația călduroasă față de dânsii, deoarece el era mai așezat în serviciul lui Dumnezeu decât alții. Această declarație a psalmului o citează și Petru, când vorbește către adunare și vorbește în rolul unui părinte care învață pe săi. Așa se pare că aceasta este calea Domnului, că mai întâi învață pe unii din adunarea sa, și pe aceștia apoi îi folosește să învețe la rândul lor pe cei doritori de învățatură. Și Pavel la rândul său numește de copii pe frații săi. (I Ioan 2 : 1; I Petru 3 : 10—12; Galateni 4 : 19) Astfel și acuma se poate presupune, că unele membre ale rămășiței cu asemenea expresiune de blândete vorbesc către conlucrătorii lor. Domnul luminează pe unul, care apoi comunică aceasta spre binele altora, și aceasta este sănătos și spre folosul fiecăruia. Aceasta se unește bine cu expresiunea următoare a apostului Pavel: „Cine primește învățatură în cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.“ „Purtați-vă sarcinile unii altora.“ — Galateni 6 : 2, 6.

²⁹ Această declarație a psalmistului este spre conducerea și ajutorul aceluia, cari împing lupta până la porți, ca să poată urma cu îngrijire calea croită de Domnul pusă înaintea lor, să ajute pe frații lor, să-i întărească și să nu se amestece în astfel de treburi, cari i-ar împiedeca întru continu-

area serviciului lor credincios. Rămășița are înaintea sa țintă răsplata cea mare, și fiecare membru al rămășiței trebuie să poarte pe inimă bunăstarea fraților săi. Așa dar cuvintele psalmistului arată, că unele membre ale rămășiței cu scopul de a încuraja și a îndemna, vorbesc către alții, zicând: „Cine este omul ce dorește viață și iubește zile multe să vadă binele? Ferește limba ta de rău, și buzele tale de a vorbi viclenie. Depărtează-te de răutate și fă bine, caută pace și urmează-o.“ (versetul 12—14) Foarte ușor se poate întrevădea cauza muștrării acesteia. Poporul Domnului trebuie să se acomodeze unul altuia, și anume trebuie să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu. Între credincioși trebuie să domnească armonie și unitate.

³⁰ Pericolul cel mai mare împotriva căruia poporul lui Dumnezeu trebuie să se lupte, este permisiunea cugetelor neprietenoase față de alții și exprimarea lor. Aceasta adeseori provoacă neînțelegeri și certuri între frați. A atrage atențiunea împotriva acestui fapt este chiar la timp, și aceasta ar trebui să o țină în vedere fiecare membru al rămășiței.

³¹ Poate ca o adunare să fie împărțită în două. Cu toată declară, că ambele adunări sunt în congruență cu Societatea și cu lucrul pe care îl face, și cu toată ambele grupe exprimă dorința de a lua parte la serviciul Domnului, totuși nu se pot înțelege. Revista își ține de privilegiu și datorință ca să facă atent la aceste lucruri; și Sfânta Scriptură asemenea învață, a frații să fie în legătura strânsă unii cu alții.

³² Copiii lui Dumnezeu ar trebuie să se gândească la aceea, că pe pământul acesta numai singuri frații lor le sunt prieteni adevărați. Lumea mare zace sub influența celui rău. După cum spune Scriptura prietenii adevărați se iubesc în tot timpul. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să se îmbrățișeze cu duioșie, ci înseamnă că ar trebui să se poarte unii cu alții cu iubire, fără interese personale, și să poarte pe inimă interesele unii altora. Nu e permis să vorbească despre frații lor vătămător și cu ură. Dacă nu pot folosi cuvinte bune unii despre alții, atunci să tacă. Judecata trebuie lăsată Domnului; acela care face aceasta, păzește limba sa de rău, după cum spune psalmistul, și de a face rău fratelui său prin aceasta. Fățărnicia și amăgirile trebuie încunjurate. Dacă vre-un frate înșeiet te vatămă, nu i-o lua în socoteală, ci ai grijă ca ocazional să lămurești pe cel rătăcit. Niciodată să nu cauți ca să păgubești pe fratele tău, ci dimpotrivă să te silești încă să-l ajuți pentru binele lui în Domnul. Pentru aceasta spune psalmistul: „Depărtează-te de răutate“, păzește-te să faci rău fratelui tău, „fă binele“, și încă fără interes personal. Aceasta este iubirea adevărată față de frați.

³³ Domnul a adunat pe poporul său într-o corporațiune strânsă în scopul activității permanente. Casa lui Dumnezeu o zidește El însuși, și psalmistul următoarele cuvinte le pune pe buzele celor

ce iubesc pe Dumnezeu: „Pace fie înăuntrul zidurilor tale, prosperitate în palaturile tale. Pentru frații și amicii mei voi zice: Pace fie. Pentru casa lui Iehova, Dumnezeu nostru: voi cânta fericirea ta.“ (Psalm 122 : 7—9) Acuma nu mai este timp pentru ceartă între accia, cari doresc să servească lui Dumnezeu. Să aibă minte frații și să se silească totdeauna spre binele clasei unitare a servului. Pentru aceasta spune psalmistul: „Ochii lui Iehova sunt spre cei drepti, și urechile lui spre strigarea lor; fața lui Iehova este împotriva iăcătorilor de rele, ca să piardă de pe pământ amintirea lor. Dreptii strigă și Iehova îi aude, și din toate nevoile lor îi scapă.“ — versetul 15—17.

³⁴ Cel ce se silește la fapte bune și la preamărirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu, va fi înțeles greșit și îl vor și defăima, dar cu toate acestea cu bucurie va sta și pe mai departe în serviciul Domnului. Dacă într-o adunare se iscă ceva neînțelegere, acolo motivul certei numai egoismul poate fi. Să îndepărteze deci fiecare dela sine orice iubire de sine, și pacea se va restabili desigur. Cine se silește astfel la bine, și se lasă condus de cuvântul lui Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu cu convingerea, că îl va asculta, deoarece Dumnezeu a promis că urechile lui sunt deschise pentru a asculta rugăciunile unora ca aceștia. Accia însă, cari țin cu stăruință la aceea, ca să facă rău fraților lor, sunt niște oameni nemernici; rugăciunea acestora Dumnezeu nu o ascultă, ba chiar va stărpi și amintirea lor.

³⁵ Apostolul Petru a citat declarația din urmă a psalmistului, și în timpul de atunci fără îndoială așa o stare era în adunare, care a îndreptat această muștrare. Chiar și azi există astfel de stări în adunări, și declarația apostolului aztăzi este cu mult mai potrivită, deoarece trăim la sfârșitul lumii. Imediat după citarea cuvintelor psalmistului, apostolul adauge pentru încarajarea și mângăierea acelor, cari cu sinceritate doresc să fie plăcuți lui Dumnezeu: „Și cine este care să vă vatăme pe voi, dacă vă faceți râvnitori de bine? Dar și dacă ați suferi pentru dreptate, fericiți sunteți. Și de teama lor nu vă temeți, nici nu vă turburați.“ (I Petru 3 : 13, 14) Cel ce face voia lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă de pagube, ce ar putea să-i cauzeze cineva prin vorbirea de rău. Aceasta mai bine trebuie s'o privească de dovada suferinței sale pentru adevăr în urma credincioșiei sale în lucrul de mărturie, și s'o susțină cu bucurie.

³⁶ În adunările în cari domnește ceva neînțelegere, acolo membrele acelea, cari într'adevăr iubesc pe Dumnezeu, să se păzească și să țină înaintea ochilor lor declarația sus amintită a apostolului. Neînțelegerea și cearta aduce cu sine dezastrul acelor, cari trăiesc în ele. Domnul a organizat pe poporul său într-o unitate și o grupă care ține laolaltă, s'a îngrijit de toate spre binele lor, și s'a îngrijit și de lucru pe seama lor. Cu toate acestea tot e încă de lipsă, ca unșii să vegheze să se roage